

INAQUE

**PIKNIK
PRI HANGING
ROCK**

**JOAN
LINDSAY**

**PREKLAD
LUCIA
HALOVÁ**

Joan Lindsay

Piknik pri Hanging Rock

Joan Lindsay
PICNIC AT HANGING ROCK

COPYRIGHT © Joan Lindsay 1967
First published as *Picnic at Hanging Rock* by Chatto & Windus,
an imprint of Vintage.
Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.

TRANSLATION © Lucia Halová 2021
COPYEDITING Martina Kubealaková
COVER © Barbora Šajgalíková
COVER PHOTO © Anka Zhuravleva
SLOVAK EDITION © Inaque 2021
ISBN 978-80-8207-107-1
ISBN E-BOOK 978-80-8207-108-8

Joan Lindsay
Piknik pri Hanging Rock

INAQUE

PANI APPELYARDOVÁ, riaditeľka Appleyardovej akadémie
SLEČNA GRETA McCRAWOVÁ, učiteľka matematiky
MADEMOISELLE DIANNE DE POITIERS, učiteľka francúzštiny
a tanca

SLEČNA DORA LUMLEYOVÁ, SLEČNA BUCKOVÁ, pomocné učiteľky
MIRANDA, IRMA LEOPOLDOVÁ, MARION QUADOVÁ, staršie žiačky
EDITH HORTONOVÁ, školská trúba

SARA WAYBOURNOVÁ, najmladšia žiačka

ROSAMUNDA, BLANCHE a ďalšie žiačky

KUCHÁRKA, MINNIE A ALICE, zamestnankyne akadémie

EDWARD WHITEHEAD, záhradník v akadémii

ÍRSKY TOM, údržbár v akadémii

PÁN BEN HUSSEY, z Husseyho nájomných stajní vo Woodende

DOKTOR MCKENZIE, rodinný lekár vo Woodende

STRÁŽNIK BUMPHER z woodendskej policajnej stanice

PANI BUMPHEROVÁ

JIM, mladý policajt

MONSIEUR LOUIS MONTPELIER, hodinár z Bendiga

REG LUMLEY, brat DORY LUMLEYOVEJ

JASPER COSGROVE, počučník SARY WAYBOURNOVEJ

PLUKOVNÍK FITZHUBERT A PANI FITZHUBERTOVÁ, letní obyvatelia
Lake View v hornom Macedone

CTIHODNÝ PÁN MICHAEL FITZHUBERT, ich synovec z Anglicka

ALBERT CRUNDALL, kočiš v Lake View

PÁN CUTLER, záhradník v Lake View

PANI CUTLEROVÁ

MAJOR SPRACK A JEHO DCÉRA ANGELA, anglickí návštevníci v Go-
vernment Cottage v Macedone

DOKTOR COOLING, právnik v dolnom Macedone

A mnohí ďalší, ktorí sa v tejto knihe neobjavujú.

Či sú udalosti *Pikniku pri Hanging Rock* skutočné alebo vymys-
lené, ponechám na rozhodnutí čitateľov a čitateľiek. Keďže sa
osudný piknik odohral v roku 1900 a všetky postavy, ktoré vy-
stupujú v tejto knihe, sú dávno mŕtve, sotva na tom záleží.

1

Všetci sa zhodli, že je to dokonalý deň na piknik pri Hanging Rock: iskrivé letné ráno bolo teplé a pokojné, k raňajkám cvrlikali cikády na mišpuliach za oknami jedálne a včely bzučali nad sirôtkami lemujúcimi príjazdovú cestu. Georgíny s ťažkými hlavičkami planuli a skláňali sa v dokonalých záhonoch, z udržiavaných trávnikov sa vyparovala vlhkosť pod stúpajúcim slnkom. Záhradník už polieval hortenzie zatiaľ v tieni kuchynského krídla v zadnej časti akadémie. Žiačky Appleyardovej akadémie pre mladé slečny boli hore od šiestej, sledovali jasnú, bezoblačnú oblohu a teraz pobehovali vo sviatočných mušelinových šatách ako kŕdeľ rozjarených motýľov. Nielenže bola sobota a chystal sa dlho očakávaný každoročný piknik, navyše bol deň svätého Valentína, ktorý sa tradične oslavuje štrnásteho februára výmenou vyzdobených pohľadníc a drobností. Všetky boli bláznivo romantické a prísne anonymné, predpokladalo sa, že sú to nenápadné poklony zamilovaných obdivovateľov, hoci pán Whitehead, postarší anglický záhradník, a Tom, írsky paholok, boli v podstate jediní muži, na ktorých sa dalo počas školského roka čo i len usmiať.

Riaditeľka zrejme ako jediná na akadémii nedostala žiadnu pohľadnicu. Bolo všeobecne známe, že pani Appleyardová neschvaľuje svätého Valentína ani jeho smiešne pozdravy, ktoré zaplavili krbové rímasy akadémie až do Veľkej noci a pridávali slúžkam prácu pri utieraní prachu, tak ako každoročné udeľovanie cien. A aké to boli rímasy! Vo veľkom spoločenskom salóne dve z bieleho mramoru, podopierané dvojicami karyatíd s plným poprsím, akým oplývala aj maďam, ďalšie z vyrezávaného a zmučeného dreva, vyzdobené tisíckou žmurkajú-

cich drobučkých zrkadielok. Appleyardovej akadémia bola už v roku 1900 architektonickým prežitkom v austrálskej buši, zúfalo nezapadala v čase ani v priestore. Ťažkopádne dvojpodlažné sídlo bolo ako množstvo ďalších, ktoré vyrástli po celej Austrálii na náleziskách zlata ako exotické huby po daždi. Nik už nezistí, prečo práve tento kus rovnej, sporo zalesnenej zeme niekoľko míľ od obce Macedon, učupenej na úpäti hory, vybrali ako miesto vhodné na výstavbu. Zanedbateľný potôčik, ktorý sa vinie v slede plytkých jazierok dolu svahom v zadnej časti desaťakrového pozemku, sotva poslúžil ako zámienka na stavbu sídla v talianskom štýle, rovnako ani občasný výhľad cez eukalypty s vláknitou kôrou na horu Macedon, týčiacu sa na východe na druhej strane cesty. No predsa ho postavili a rovno z masívneho castlemainského kameňa, aby odolalo pustošivej sile času. Pôvodný majiteľ, na ktorého meno sa dávno zabudlo, v ňom žil sotva rok či dva a potom zostal dom opustený a ponúkaný na predaj.

Rozľahlý pozemok, na ktorom sa nachádzala zeleninová a kvetinová záhrada, chliev a kurín, ovocný sad a tenisové kurty, bol skvostne udržiavaný vďaka práci pána Whiteheada, anglického záhradníka, ktorý mal večne plné ruky práce. V pekných kamenných stajniach stálo viacero povozov vo výbornom stave. Škaredé viktoriánske zariadenie bolo ako nové s mramorovými krbovými rímsami priamo z Talianska a hrubými kobercami z Axminsteru. Olejové lampy na cédrovom schodisku držali vo výške antické sochy, vo veľkom spoločenskom salóne stálo koncertné krídlo a dokonca tam mali štvorhrannú vežičku, do ktorej viedlo úzke točité schodište a z ktorej na narodeniny kráľovnej Viktórie vyvesovali vlajku Veľkej Británie. Na pani Appleyardovú, ktorá práve prišla z Anglicka so značným finančným zabezpečením a listami, ktoré ju mali uviesť v niektorých popredných austrálskych rodinách, hneď zapôsobilo sídlo stojace ďalej od Bendigo Road za nízkym kamenným múrom. Oči ako hnedé kamienky, vždy jastriace po výhodnej kúpe, zhodnotili toto miesto ako ideálne na výberovú a primerane drahú internátnu školu – či ešte lepšie akadémiu – pre

mladé slečny. Na radosť realitného agenta z Bendiga, ktorý jej dom ukázal, ho hneď a zaraz kúpila, tak ako tam stál vrátane záhradníka a so zľavou za okamžitú platbu v hotovosti, a nasťahovala sa doň.

Či riaditeľka Appleyardovej akadémie (ako ten biely kolos hneď prekrstili zlatým písmom na peknej tabuľke na veľkej železnej bráne) mala nejaké predchádzajúce skúsenosti v oblasti vzdelávania, sa nikdy neodhalilo. Načo aj. S prešedivenými vlasmi elegantne vyčesanými dohora a bujným poprsím, prísne stiahnutým a disciplinovaným ako jej osobné ciele, s medailónikom s portrétom zosnulého manžela na úctyhodnej hrudi vyzerala táto majestátna cudzinka presne tak, ako rodičia očakávali od anglickej riaditeľky. A keďže, ako vieme, je primeraný vzhľad polovicou úspechu v každom podnikaní od bábkového divadla po vypísanie pôžičky na finančnej burze, akadémia bola od prvého dňa úspešná a koncom prvého roka vykazovala potešiteľný zisk. To všetko sa odohralo takmer šesť rokov pred začiatkom nášho príbehu.

Svätý Valentín je vo svojej láskavosti neustranný a nielen mladé a pekné mali v to ráno kopy práce s otváraním pohľadníc. Miranda mala ako vždy zásuvku vo svojej skrini plnú čipkovaných prejavov náklonnosti, no braček Jonnie ako domáci amorko a bozky nakreslené ceruzkou, ktoré prišli z Queenslandu s otcovým láskyplným rukopisom, si vyslúžili čestné miesto na krbovej rímse. Edith Hortonová, mrzká ako žaba, samolúbo rákala prinajmenšom s jedenástimi a dokonca aj útla slečna Lumleyová vytiahla pri raňajkách pohľadnicu s ohyzdnou hohubicou a nápisom NAVŽDY ŤA ZBOŽŇUJEM. Toto vyznanie zrejme pochádzalo od jej príšerného, nezázivného brata, ktorý ju tu minulý rok navštívil. Kto iný, uvažovali dievčence v rozpuku, by mohol zbožňovať krátkozrakú pomocnú guvernanku, večne navlečenú v hnedom serži a v topánkach bez opätku?

„Má ju rád,“ povedala vždy dobrosrdečná Miranda. „Videla som, ako si dali vo dverách bozk na rozlúčku.“

„Miranda, drahá, ale veď Red Lumley je taký nudný!“ zasmia sa Irma, vytriasala si pritom modročierne kučery a mi-

moveľne dumala, prečo je školský slamenák taký nepekňý. Žiarivo krásna sedemnásťročná dedička nebola samolúba ani sa nepýšila svojím bohatstvom. Milovala pekňých ľuď a pekňe veci, s rovnakým potešením si na kabát pripla kyticu lúčnych kvetov či úchvatnú diamantovú brošňu. Občas ju pri pohľade na Mirandinu pokojnú oválnu tvár a rovné pšenično žlté vlasy až pichlo od príjemného pôžitku. Drahá Miranda sa práve zasnene dívala von oknom na záhradu zaliatu slnkom. „Aký nádherný deň! Nevieľ sa dočkať, kedy vyrazíme!“

„No počujete ju? Človek by si pomysleľ, že Appleyardovej akadémiá stojí v chudobnej štvrti Melbourne!“

„Les,“ rojčila Miranda, „s papradím a vtáčikmi... ako máme doma.“

„A pavúkmi,“ prehodila Marion. „Keby mi na Valentína radšej niekto posleľ mapu Hanging Rock, na pikniku by sa mi zišla.“ Irmu večne zarážali čudné vyhlásenia Marion Quadovej a ani teraz nechápala, kto by chcel na pikniku študovať mapu.

„Ja,“ odvetila úprimne Marion. „Vždy rada vieľ, kde presne som.“ O Marion Quadovej sa povrávalo, že delenie so zvyškom zvládla už v kolíske, a skutočne sa väčšiu časť svojho sedemnásťročného života neúnavne hnala za poznaním. Nečudo, že s úzkou inteligentnou tvárou, citlivým nosom, ktorý akoby bol vždy na stope čohosi dlho očakávaného a hľadaného, a s tenkými vrťkými nohami pripomínala chrta.

Dievčatá začali komentovať svoje valentíny. „Niekto mal guráž posleť slečne McCrawovej odkaz na štvorčekovom papieri, boli to samé výpočty,“ povedala Rosamunda. Táto kartička pochádzala od írského Toma, naviedla ho na to slúžka Minnie v rámci žartu. Štyridsaťpäťročná zvestovateľka vyššej matematiky medzi staršími žiačkami ju sucho prijala, čísla boli pre Gretu McCrawovú oveľa prijateľnejšie než ruže či nezábudky. Pohľad na hárok papiera popísaný číslicami v nej vyvolal tajnú radosť, pocit moci, vedela, že jedným-dvoma ťahmi ceruzkou by ich vyriešila, vydělila, vynásobila, preskupila do zázračných nových záverov. Tomova valentínka mala úspech, hoci on sa to nikdy nedozvedel. Pre Minnie vybral krvácajúce srdce polože-

né na ružiach, očividne v poslednom štádiu smrteľnej choroby. Minnie bola unesená, ako aj mademoiselle nadchla francúzska reprodukcia s jedinou ružou. Takto svätý Valentín pripomenul žiačkam Appleyardovej akadémie farby a rozmanitosť lásky.

Mademoiselle de Poitiers, učiteľka tanca a francúzskej konverzácie, ktorá sa žiačkam starala o šatník, kmitala vo vzrušenom očakávaní. Bola oblečená ako jej zverenkyne v prostých mušelinových šatách, no vyzerala v nich elegantne so širokou stuhou ako opaskom a v slamenom klobúku. Bola iba o niekoľko rokov staršia než staršie žiačky akadémie a tak ako ony sa tešila, že na celý dlhý letný deň uniknú z dusivej rutiny; pobiehala medzi dievčatami, ktoré sa zhromažďovali a čakali na prepočítanie na verande.

„*Dépêchez-vous, mes enfants, dépêchez-vous. Tais-toi, Irma,*“ ozýval sa čvirikavý hlas mademoiselle, ktorá sa nevedela hnevať na *la petite* Irmu. Jej rozkošné malé prsia, jej jamky v lícach, plné červené pery, nezbedné čierne oči a lesklé čierne lokne predstavovali nevyčerpatelný zdroj estetického potešenia. Občas v ošumelej triede Francúzka, vychovaná vo veľkolepých európskych galériách, zdvihla zrak od katedry a predstavila si dievčinu na pozadí čerešní a ananásov, cherubínov a zlatých kráľov, obklopenú elegantnými mladíkmi v zamate a saténe...

„*Tais-toi, Irma...* Slečna McCrawová *vient d'arriver.*“ Vyziabnutá ženská postava v tmavofialovej peleríne vyšla z vonkajšej odľahlej latríny, teda suchého záchoda, ku ktorému viedol chodníček lemovaný begóniami. Kráčala svojím typickým odmeraným krokom, bez zábran ako nejaké veličenstvo a s priam kráľovskou dôstojnosťou. Jakživ ju nevideli náhliť sa či vyjsť bez okuliarov v drôtenom ráme.

Greta McCrawová sa podujala zúčastniť ako dozor na dnešnom pikniku spolu s mademoiselle čisto kvôli svedomiu. Vynikajúca matematicka – až nadmieru na slabo platenú prácu na akadémii – by dala aj päť libier, len aby mohla zostať počas tohto sviatku, hoci aj takého pekného, zavretá v izbe s novou fascinujúcou rozpravou o výpočtoch. Táto vysoká žena so suchou okrovou pokožkou a šedivými vlasmi ako drôty, ktoré jej

navrchu hlavy trónili ako neupravené vtáčie hniezdo, zostávala slepá k vrtochom austrálskej scenérie aj napriek tomu, že v nej žila už tridsať rokov. Podnebie jej nič nehovorilo, ani móda či nekonečné míle eukalyptov a suchej žltej trávy, nevšimala si ich o nič viac než hmlu a hory svojho rodného Škótska, kde žila ešte ako dievča. Žiačky si už zvykli na jej prapodivné úbory a nekomentovali odev, ktorý si zvolila na dnešný piknik: dobre známy kostolný klobúčik a čierne šnurovacie čižmy, k tomu tmavofialová peleřina, v ktorej jej kostnatá figúra nabrala tvar Euklidovho trojuholníka, a pár obnosených tmavofialových rukavic z kozľacej kože.

Naopak mademoiselle, obdivovaná ako módný vzor, bola podrobená prísnyim pohľadom a prešla so ctou vrátane tyrkysového prsteňa a bielych hodvábných rukavičiek. „Hoci,“ ozvala sa Blanche, „prekvapuje ma, že dovolila Edith ísť s tými smiešnymi modrými stuhami. Na čo sa to tam Edith vôbec díva?“ Štrnásťročná dievčina s tvárou ako knedľa a siluetou pripomínajúcou prepchatý vankúš stála pár krokov od nich a hľadela nahor do okna na poschodí. Miranda pohodila dozadu žltými vlasmi, usmiala sa a zakývala bledej špicatej tváričke, ktorá sklúčené sledovala čulý výjav pod sebou.

„To nie je fér,“ povedala Irma a tiež zakývala a usmiala sa, „veď má len trinásť. V živote by mi nenapadlo, že pani A. vie byť taká protivná!“

Miranda si vzdychla: „Chúďa Sara, tak veľmi chcela ísť na piknik.“

Keď malá Sara Waybournová deň predtým nevedela zarecítovať *Skazu Hespera*, bola odsúdená na domáce väzenie v izbe na poschodí. Napokon sa bude celé príjemné letné popoludnie v prázdnej triede učiť nenávidené veľdielo naspamäť. Napriek svojej krátkej existencii už bola akadémia známa disciplínou, mravmi a výučbou anglickej literatúry na vysokej úrovni.

V tej chvíli objemná postava vo vlajúcom sivom tafte odhodlane vplávala na vydláždenú kolonádovú verandu ako galeóna s napnutými plachtami. Na jemne sa zdvíhajúcom hrudníku medailón s portrétom džentlmena s bokombradami

v zlatom rámmiku s granátmi stúpal a klesal v súlade s nádychmi a výdychmi mocných pľúc uzavretých v pevnosti kovového korzetu a tuhého sivého kalika. „Dobré ráno, dievčatá,“ zahrnel zdvorilý snobský hlas prízvukom špeciálne dovezeným z Kensingtonu.

„Dobré ráno, pani Appleyardová,“ odpovedali s pukerlíkom dievčatá nastúpené v polkruhu pred vchodom.

„Sme tu všetky, mademoiselle? Výborne. Nuž, slečny, skutočne sa nám pošťastilo počasie na dnešný piknik pri Hanging Rock. Keďže nás pravdepodobne čaká horúci deň, povedala som mademoiselle, že si smiete stiahnuť rukavičky, len čo koč prejde za Woodend. Obed sa bude podávať na piknikovej lúke pri Skale. Opäť vám pripomínam, že Hanging Rock je veľmi nebezpečná, preto vám zakazujem akékoľvek bláznivé výskumné výpravy aj dolu pri úpäti. No jednako je to geologický div a vy o ňom v pondelok ráno napíšete krátky referát. Taktiež by som vám rada pripomenula, že tam žijú jedovaté hady a viaceré druhy jedovatých mravcov. To je asi všetko. Želám vám príjemný deň a snažte sa správať tak, aby ste robili česť akademii. Slečna McCrawová, mademoiselle, budem vás čakať okolo ôsmej na ľahkú večeru.“

Krytý kočiar z Husseyho nájomných stajní v dolnom Macedone ťahaný piatimi krásnymi hnedákmi už prešiel bránami akademie aj s pánom Husseym na kozlíku. Pán Hussey osobne vozil „akadémiu“ pri všetkých dôležitých príležitostiach od jej slávnostného otvorenia, keď tam prišli rodičia vlakom z Melbourne a popíjali šampanské na trávnikoch. S láskavými bystrými modrými očami a lícami ustavične ružovučkými ako ružové záhrady Macedonu ho mal každý v oblasti rád, dokonca aj pani Appleyardová ho nazývala „milým pánom“ a zdvorilo ho zvala do svojej pracovne na pohárik sherry...

„Pokoľ, Námorník... Hej, Vojvodkyňa... Belmont, ja ťa tak popreháňam...“ Päť dobre vycvičených koní v skutočnosti stálo ako sochy, ale jednoducho to patrilo k veci; pán Hussey mal ako každý správny kočiš zmysel pre štýl a načasovanie. „Pozor na rukavičky, slečna McCrawová, koleso je zaprášené...“ Už

dávno sa vzdal snahy odovzdať tento základný poznatok pasažierkam nastupujúcim do jeho kočov. Nakoniec si všetky posadali k spokojnosti dobrých priateľiek aj nepriateľiek a dvoch guvernantiiek. Staršie žiačky Miranda, Irma a Marion Quadová, nerozlučné spoločníčky, si smeli sadnúť na vytúžené miesta na kozlíku vpredu vedľa kočiša, čomu sa pán Hussey celkom potešil. Milé osôbky, všetky tri...

„Ďakujem vám, pán Hussey, môžeme vyraziť,“ nariadila slečna McCrawová kdesi zozadu, keď vzala na vedomie svoje nematematické povinnosti a ujala sa velenia.

A vyrazili, akadémia im zmizla z dohľadu okrem vežičky, ktorá sa črtala pomedzi stromy, ako ich nadhadzovalo po rovnej ceste medzi Melbourne a Bendigom a vírili sa čiastočky jemného červeného prachu. „Preber sa, Námorník, ty lenivec... Princ, Belmonte, späť do chomúta...“ Prvá míľa či dve ubiehali v prostredí známom z prechádzok akadémie v dvojstupe. Pasažierky ho poznali až pridobre, ani sa nemuseli pozerieť, ako vycivené stromy s vláknitou kôrou lemujú cestu po oboch stranách a kde-tu ustúpia svetlejšiemu fľaku čistiny. Comptonovie vyličený dom s rozrastenými dulami, ktoré zásobovali akadémiu marmeládami a lekvármi, vrbový hájnik pri ceste, kde guverniantka vždy zavelila otočiť sa a vydať sa naspäť domov. Ako v Longmanovom dejepise, kde sa trieda vždy po smrti kráľa Juraja IV. vrátila k opakovaniu, aby v ďalšom školskom roku začala opäť Eduardom III... Teraz keď šťastlivo prešli popri vrbach v letnej zeleni, zavládla atmosféra očakávaného dobrodružstva a cez zapnuté celtovinové krytie koča začali vykukovať hlavy. Cesta sa mierne stočila, objavila sa sviežejšia zeleň medzi sivohnedým lístím a kde-tu hlúčik modro-čiernych borovic, letný pohľad na horu Macedon, ako vždy zahalenú v chuchvalcoch bielych oblakov nad južnými svahmi s romantickými letnými domami, ktoré naznačovali vzdialené potešenia dospelých.

V Appleyardovej akadémii sa na chodbách píše, že MLČAŤ JE ZLATO, a často sa to vyžaduje. V rýchlom rovnomernom pohybe koča, ba aj v teplom prašnom vzduchu, čo vial do tváří, bola akási sladká sloboda a pasažierky sa rozštetotali ako andulky.

Na kozlíku staršie žiačky usadené vedľa pána Husseyho radostne preberali piate cez deviate, rozprávali sa o snoch, vyšívani, bradaviciach, ohňostrojoch, blížiacich sa veľkonočných prázdninách. Pán Hussey, ktorý väčšinu pracovného dňa počúval všelijaké rozhovory, upieral zrak na cestu a mlčal.

„Pán Hussey,“ oslovila ho Miranda, „vedeli ste, že je dnes deň svätého Valentína?“

„Nuž, slečna Miranda, toto som veru nevedel. Vo svätých sa veľmi nevyznám. Čo má tento na starosti?“

„Mademoiselle vraví, že je svätým patrónom zamilovaných,“ vysvetlila Irma. „Je roztomilý, posielal ľuďom rozkošné pohľadnice s pozlátkou a ozajstnými čipkami... dáte si karamelku?“

„Nie kým vediem koč, ale ďakujem.“ Konečne mohol pán Hussey prispieť do konverzácie. Minulú sobotu bol na dostihoch a videl, ako kôň Irminho otca dobehol prvý. „Ako sa volal ten kôň a na akú bežal vzdialenosť?“ chcela vedieť Marion Quadová. Niežeby ju kone obzvlášť zaujímali, ale rada zbierala užitočné informácie ako jej zosnulý otec, významný právnik.

Edith Hortonová, ktorá nemala rada, keď ju z niečoho vynechali, a veľmi túžila predviesť svoje stužky, sa vyklonila dopredu Mirande cez plece, aby sa opýtala, prečo pán Hussey volá veľkého hnedáka Vojvodkyňa. Pán Hussey mal medzi cestujúcimi svoje obľúbenkyne, takže zrazu nebol veľmi zhovorčivý. „Rovnako sa ja môžem opýtať, prečo sa vy voláte Edith?“

„Lebo Edith sa volala moja stará mama,“ odvetila škrobene. „Lenže kone nemajú staré mamy ako my.“

„Akože by nemali!“ Pán Hussey sa obrátil a ukázal tomu protivnému decku široký chrbát.

Doobedie bolo čoraz teplejšie. Slnko pánilo na lesklú čiernu strechu koča, medzitým pokrytú jemným červeným prachom, ktorý cez voľne zapnuté závesy prenikal do očí a usádzal sa na vlasoch. „A toto vraj robíme pre potešenie,“ zamrmlala Greta McCrawová z tieňa, „aby sme sa na chvíľu vydali napospas jedovatým hadom a mravcom... akí vedia byť ľudia pochabí!“ Otvorila knihu, čo si pribalila, samozrejme, úplne zbytočne v tomto dievčenskom džavotaní.

Cesta k Hanging Rock sa kúsok za mestečkom Woodend stáča prudko doprava. Tu pán Hussey zastavil pred najlepším hotelom, aby napojil kone a dal im oddýchnuť pred posledným úsekom cesty. V koči už vládla dusivá horúčava a hromadne sa sťahovali povinné rukavičky. „Mademoiselle, nemôžeme si zložiť aj klobúky?“ opýtala sa Irma, atramentovo čierne kučery jej splývali v hrejivej kaskáde spod striešky tuhého školského klobúka. Mademoiselle sa usmiala a pozrela na Gretu McCrawovú, ktorá sedela oproti, vzpriamená, no so zavretými očami a rukami v tmavofialových rukavičkách zloženými v lone. „Rozhodne nie. Hoci sme na výlete, nemusíme vyzeráť ako povoz plný cigánov.“ A vrátila sa do sveta čistého, triezveho rozumu.

Rytmický klapot konských kopýt spolu s vydýchaným vzduchom v koči ich uspávali. Keďže bolo len jedenásť hodín a mali kopu času, aby prišli na piknikovú lúku na obed, guvernanky sa poradili a požiadali pán Husseyho, nech na príhodnom mieste pri ceste zastaví koč a spustí schodíky. V tieni starého bieleho eukalyptu vytiahli a vybalili pozinkovaný prútený kôš, v ktorom vydržali mlieko a citronáda lahodne chladné, bez ďalších poznámok si zložili klobúky z hláv a rozdali sa keksíky.

„Takéto čosi som veru už dávno nepil,“ povedal pán Hussey, keď popíjal citronádu. „No ale keď mám pred sebou takýto významný deň ako dnes, vyhýbam sa pálenke.“

Miranda vstala a zdvihla pohár vysoko nad hlavu. „Na svätého Valentína!“ „Na svätého Valentína!“ Všetky aj s pánom Husseym pozdvihli poháre a krásne meno sa rozozvučalo po prašnej ceste. Dokonca aj Greta McCrawová, ktorej bolo fuk, či si pripájajú na Bláznivého Toma alebo perzského šacha, pretože počúvala výlučne hudbu sfér vo svojej hlave, mimovoľne zdvihla prázdny pohár a priložila si ho k bledým perám.

„A teraz,“ ozval sa pán Hussey, „ak proti tomu nič nemáte, slečna Miranda, by sme mali pokračovať v ceste.“

„Ľudia,“ zverila sa slečna McCrawová vrane, čo jej pri nohách zobala omrvinky z keksov, „sú posadnutí absolútne zbytočnými pohybmi. Nikto pre zmenu pokojne neobsedí, azda len nejaký idiot!“ A nechotne vyliezla späť na svoje miesto.

Znova zbalili všetko do košíka, spočítali sa, aby náhodou niekoho nezabudli, vytiahli schodíky koča, zložili ich pod podlahu a vyrazili na cestu, viezli sa fľakmi striebriстого tieňa rovných mladých stromov, kone kráčali cez pruhy zlatého svetla, ktoré sa im lámalo na napnutých chrbtoch a tmavých spotených zadkoch. Päť štvoríc kopýt dopadalo takmer nehlučne na mäkký neupravený povrch vidieckej cesty. Nestretli žiadneho pocestného, ticho so slnečnými škvrnami nenarušil vtáčí spev, sivé špicaté listy mladých stromčekov viseli bez života v poludňajšej horúčave. Rozosmiate štebotajúce dievčatá vo vyhriatom tieni koča mimovoľne stíchli, až kým znova nevystúpili do slnečnej žiary. „Už je určite skoro dvanásť,“ oznámil pán Hussey svojim pasažierkam, nepozeral sa však na hodinky, ale na slnko. „Zatiaľ nám to celkom vychádza, dámy... Dušoval som sa vašej riaditeľke, že vás do ôsmej priveziem späť do akadémie.“ Pri slove akadémie sa v prehriatom koči rozhostil chlad a nikto nič nepovedal.

Tentoraz Greta McCrawová očividne sledovala rozhovor, čo sa v zborovni stávalo naozaj zriedka. „Nevidím dôvod, aby sme meškali, aj keby sme sa pri Skale zdržali o hodinu dlhšie. Pán Hussey vie predsa rovnako dobre ako ja, že dve strany trojuholníka sú dovedna dlhšie než tretia. Doobeda sme sa viezli po dvoch stranách trojuholníka... mám pravdu, pán Hussey?“ Kočíš prikývol v zmätenom súhlase. Slečna McCrawová je čudáčka, v tom má jasno. „Výborne, poobede teda stačí zmeniť trasu a vrátiť sa treťou stranou. V takom prípade, keďže sme na túto cestu vošli vo Woodende v pravom uhle, späť pôjdeme po prepone.“

Toto bolo na sedliacky rozum pána Husseyho naozaj priveľa. „Neviem, čo s tým má nejaká poprepona, madam, ale ak máte na mysli Ťaví hrb,“ ukázal bičikom na macedonské pohorie, kde sa Hrb týčil proti oblohe, „je to čertovsky dlhá cesta, oveľa dlhšia než tá, ktorou ideme teraz, aj s aritmetikou. Azda by vás mohlo zaujímať, že tam ani nie je vozovka, len akýsi hrboľatý chodník zozadu hory.“

„Nemala som na mysli Ťaví hrb, pán Hussey. No jednako